

☞ Dit villapark was het nieuwe, het moderne, terwijl het dorp zelve het degelijk ouderwetsche vertoonde. Hoe prettig vulde de statige korenmolens, op een hoogte gebouwd, om aan alle zijden wind te vangen, het dorpsbeeld aan! De molen stond aan den breeden grintweg, die naar het polderland voerde.

Een beek stroomde langs dit dorp, en slanke kerktorens rezen naast dien reus uit de Middeleeuwen op. Men zag ze reeds uit de verte; ze stegen zegevierend op boven het hoog geboomte, en bij die torens stonden de kerken, waar de Christenen des Zondags hun samenkomsten, hun eerediensten hielden.

Er waren er een aantal, en God werd er des Zondags aangeroepen. De bewoners van dit dorp dienden God. Zoo was ten minste de indruk, dien de vreemdeling ontving, wanneer hij des Zondags in dit dorp vertoefde en de kerken zag uitgaan. Er was trouwens een kern, die God diende; er viel niet aan te twijfelen.

Maar dienden allen God?

Er werd gefluisterd, dat er afgodendienaars in dit dorp woonden. Het was vreeselijk. En het ergste was, dat dit gerucht waarheid bevatte.

Waarom het te verzwijgen? De polderschout was een afgodendienaar. Hij bewoonde een groot boerenhuis, dicht bij den korenmolens, en men noemde hem nog altijd den polderschout, al had hij op zijn zeventigste jaar zijn ambt neergelegd, en dat was al weer tal van jaren geleden. De schout was oud, stokoud.

Hij offerde den Mammon; er viel helaas niet aan te twijfelen. Hij had een vaste plek in de kerk; soms zag men hem gebruik maken van zijn plaats, en op Oudejaarsavond miste hij nooit. Hij zat vlak achter de bank der ouderlingen, het hoofd met de verdorpe hand gestut, terwijl hij zelden den prediker aankeek.

De polderschout had een gelaat om nooit te vergeten. Het was net een roofvogelgezicht met een scherp havijsneus. 't Leek een lang geraamte, wat daar zat achter de ouderlingen, en men zou hebben gedacht aan een dood geraamte, indien de oogen onder de zware wenkbrauwen niet bijwijlen nog konden flikkeren in felle kracht.

Ze flikkerden, als de Mammon in het geding kwam, want de schout was een dienaar van den Mammon, en hij diende dezen god met geheel zijn hart en met geheel zijne ziel en met geheel zijn verstand.

Een afgodendienaar! Maar waar verrees dan de tempel van dezen afgod? Waar stond zijn beeld? Waar rookte zijn altaar?

Dat alles was onzichtbaar. Het schuilde binnen in 't hart, waar de uitgangen des levens zijn. Daar verrees de tempel van Mammon; daar stond zijn beeld; daar steeg de wierook op van het altaar....

In dit merkwaardige dorp waren vele menschen, die God dienden en den Mammon dienden. Het was een moeilijke en hachelijke onderneming, maar zij speelden het toch klaar. Daarmee paaiden ze ten minste hun conscientie, want het zelfbedrog ging ver in dit dorp. In het smokkelen zagen ze geen zonde, en de belasting ontduiken deden ze gaarne, indien ze zich ten minste veilig waanden voor het strenge gelaat van den strafrechter. En daarom sprak het wel vanzelf, dat het geval met Delx, een kleinen timmermansbaas, die in de Achterstraat woonde, bij deze brave menschen, op wie geen natte vinger te zetten viel, een geweldige belangstelling moest wekken.

☞

(Wordt vervolgd)

☞

☞ ☞

☞

4

AAN 'T STRAND

Ik zat aan 't stille strand en niemand om mij heen
en achter mij het golvend land der duinen,
lichtblinkend met de onbegroeiende kruinen,
waarop stralende zon uit blauwen hemel scheen.

en vóór mij 't woelig wiss'lend vlak der wijde zee
met nu eens welvend, zwellend hooge golven,
dan weder onder bruisend schuim bedolven
en 't verre sling'rend scheepje, zeilend naar de ree.

en maatloos en eentonig ruischt 't refrein
van trotsche zeeën, brekend zonder rusten
op 't breede strand van onze vlakke kusten,
weemoedig en bekoorlijk — zang'rig golfgedein.

Het is hetzelfde lied als van mijn eigen leven:
Het wenkt, het komt, het is, het gaat voorbij
zoo gaan de dagen en de dingen, rij aan rij
en alles van dit leven duurt maar even.

☞

H. W. AALDERS

☞

Franciscus van Assisi,

☞

☞

☞

gestorven den 4 October 1226, op 45-jarigen leeftijd. Zijn eigelijke naam was Johannes Bernardone; hij was de zoon van een rijken koopman te Assisi, doch koos de armoede tot zijn bruid, nadat hij tengevolge van een oorlog eenige jaren gevangen werd gezet en na een daarop volgende ziekte tijdens een ridderslag in een droom werd onderwezen, dat hij geen wapenen behoorde te dragen in den dienst der menschen, doch in den dienst van God. Van toen af gehoorzaamde hij aan de stem, die hij, te Assisi teruggekeerd en voor een kruisbeeld staande, zich hoorde toespreken: „Franciscus, herstel Mijn vervallen huis weder.” In deze woorden zagen zijn volgelingen, de monniken der Franciscaner orde, een Goddelijke opdracht. In een leven van standwerkelijke zelfverloochening en innige vroomheid is Franciscus hen daarin voorgegaan en daarmee ten voorbeeld geworden voor allen, die hun kruis achter Christus willen dragen. Hij is gestorven in zijn geliefde Portiunculakerk, met asch bestrooid, op den naakten grond liggende en onder het bidden van den 104en Psalm.

En zoeker, die gevonden heeft!

En wij — 700 jaren later...?

☞

H. J. V. D. MUNNIK